

Els esports

A SANT SEBASTIA

Donostia, 3 - València, 1

el primer es donà per vàlid, no així el segon. En el segon temps fou l'Iluro el dominador absolut; augmentant l'esforç amb dos gols més. Si haguessin estat més sorolls, l'Iluro hauria fet més gols.

El primer gol fou aconseguit al cap de vint minuts de joc. Fou el seu autor Garcia d'un tret fort en recollir un centre de Judic.

Al cap d'un minut de començada la segona part, Garcia fa una passada a Judic i aquest, després d'enganyar a Brió, s'interna i d'un tret afiladíssim obté el segon gol.

El tercer gol l'aconsegui Garcia quan només faltava un quart per acabar la partida en profitant un corner tirat per Judic.

Fota les ordres del col·legiat senyor Llorenç els equips s'arreglaren d'aquesta manera:

Terrassa, F. C.: Ibarra, Brió, Bartomeu, Rubio, Loyola, Sibegues, Marzò, Crespo, Cambra, Grandia i Bruno.

Iluro F. C.: Florensa, Borrás, Vila, Vilanova, Mariages, Amat, Gregori, Pefomares, Garcia i Judic.

En l'ordre de distincions cal consignar pel Terrassa, a Sibegues, Loyola i Marzò, que són els únics salvats del naufragi. Pel Iluro, malgrat l'interès posat per tots, sobresortiren Judic, Vila, Garcia i Borrás; Amat i Vilanova, els més fluïds; Gregori, el reservista més avançat que amb anteriors partits.

L'arbitratge no creiem que hagués satisfet a ningú. Fou catastròfic. No entrà cap fall ni va veure res. El fall de més qualitat fou l'anul·lació d'un gol aconseguit per Garcia, perquè mal que no altera el resultat.

El Terrassa també en sortí ben perjudicat, però, tornem-ho a repetir, no en tanta quantitat com els locals. — Bellavista.

A SANTIS

El Santís i el Granollers empaten a zero

Ahí, al camp del carrer de Gallen, jugaren el partit corresponent al Torneig pre-promocional dels equips del Santís i Granollers. Els propietaris del camp, que en el que va del torneig encara no han pogut assolir cap victòria, ahir, per la forma en què es desenvolupà la partida, el Santís mereixia fer-se amb els dos punts, el qual jugà molt millor que els seus rivals.

En aquesta partida, que aquells estiguessen molt encertats en la tasca defensiva. Fou una partida força disputada, car ambdós equips miraven d'assolir la victòria i així endur-se'ls els dos punts que estaven en litigi.

Durant la primera part no es marcà cap gol, malgrat el gran domini santianenc i la causa d'això fou la poca efectivitat que la davantera del Santís jugà en trobar-se davant la porta defensiva per Bel.

El segon temps també resultà de fructuosa superioritat de l'equip propietari del terreny, el qual atacava incansablement la porta del Granollers. Però la davantera del Santís, en aquesta part, però diverses ocasions, algunes de les quals molt properes per marcar, però la davantera, igual que al primer temps, en trobar-se davant la porta de l'equip del Vallès, no sabé xutar.

Tampoc no es marcà cap gol en aquesta segona part, i així el Santís perdé l'ocasió de guanyar un partit que li era favorable, i s'acabà amb un simple empat.

El Granollers, malgrat veure's dominat en tot el partit, efectuà una tasca defensiva molt encertada, car si els no marcaren impediren que el seu adversari els marqués cap gol.

El Santís, que ahir feu un partit excel·lent, sabé imposar-se de bell començament, amb motiu de la gran labor efecuada pel seu mig-centre Buguete, ajudat pels dos mitjans alers. Buguete fou el jugador que durant el temps que durà el partit no es cansà d'animar els seus companys, per tal de mirar d'aconseguir la victòria; però ja hem dit que la davantera no tingué una tarda encertada en el xut a gol, ben contràriament a aquà, que tots cinc ho feren conjuntament i amb força encert.

Arbitrà el senyor Ricard, i a les seves ordres els equips s'arreglaren així:

Santís: Puenje, Campanya, Marqués, León, Buguete, Busquets, Mas, Amposta, Sales, Borrás i Iglésies.

Granollers: Bel, Vallès, Manuel, Torres, Vila, Aranda, Lluich, Gari, Gargeta, Rubies i Guix.

A GRACIA

En un encontre molt competitiu i de forces igualades, el Martinenc bat l'Europa per un gol a cap

La història es repeteix... El Martinenc i l'Europa altra vegada davant per davant en partit de campionat... A molts, això potser no els dirà res, però a altres — all — que veient futbol s'han tornat calbs o han posat cabells blancs, els recorda, tantes coses, tants afanyos...

Una garronada imponent s'eleva al camp del Centre d'Esports de Gràcia, on l'Europa jugarà els partits que li corresponen al seu camp en aquest campionat de classificació per a la promoció al grup A de la primera categoria.

Vella rivalitat de dues barriades eminentment esportives: Gràcia i Sant Martí. L'Europa i el Martinenc s'han trobat tantes vegades... S'esforcen, els qui gairebé ho han estat tot, per a tornar a ésser. Un Club com, el de l'Europa, sobretot, que té una història, i que causa diverses que no són del cas retreure, i menys en aquest breu comentari, li han deixat unes pàgines en blanc — uns anys de lluita silenciosa, abnegada, més meritòria encara, perquè davant d'ell, del Club, no s'obria sinó un interrogant immens... —, pàgines que s'han més clar l'esdevenidor, més optimistes tots per l'escalf que li donen els qui retornen al club que per a ells té quelcom de patral, volen complir-les amb gestes d'aquelles que s'han d'escriure amb lletres d'or...

Primer temps. Nerviosisme per damunt de tot. Nerviosisme al terreny de joc i nerviosisme del terreny de joc enfora. Més equip, però, el Martinenc, és aquest qui desenvolupa més, bon joc, domina àdhuc. Inten-

siquen a mesura que la partida avança llur esforç totes les línies, desitjoses de traduir en gols el millor joc i el domini exercit. Ens agrada força l'Europa. I també Catafau. I Vilaseca. Però els gols no vénen... És que l'Europa, val a dir-ho, es defensa bé, i les seves millors energies les reserva, pel que es veu, per a aquesta tasca. Amb tot, no pot evitar que el Martinenc marqui un gol, obra de Sales, merescudíssim, puix que és el premi a una tasca força encertada en el conjunt de l'equip i sobresortint en algunes individualitats, particularment les esmentades.

Segona part. Canvi de terreny i canvi de decoració. Ha dominat intensament l'Europa, el qual ha arribat gairebé a acorralcar el seu adversari. Però no n'ha tret profit. Melat, perquè els seus davanters — han jugat bé, portant a cap excel·lents avanços —, han rematat poc. Melat, també, perquè el Martinenc ha procurat mantenir l'avantatge obtingut, si bé lleuger, suficient, i s'ha lliurat a una tasca defensiva força ben organitzada, que ha tingut en Catafau, l'Europa i Petrus, en darrer terme els punts més fermes. Davant aquests homes, davant la seva intel·ligent i enèrgica — sense violències recriminables — defensa, els davanters "europeus" no han encertat a aprofitar degudament els serveis precisos i constants dels seus mitjans, sens dubte la línia millor, la més lluada de l'equip gracienc... I el temps ha anat passant i l'empat de sobres merescut — a què s'ha fet

William T. TILDEN

es un d'els incontables fumadors també entusiasta de les delicioses cigarretes

CAMEL

En finalitzar el partit, el secretari de la Lliga Amateur va fer lliurament a l'Europa de la copa corresponent al títol de campions de Catalunya de la passada temporada.

A BADALONA

Empaten a un gol Badalona i Girona

El diumenge vinent el Badalona va a l'Estadi de Gal, i sense voler fer de profetes ja ens estem figurant el que passarà. Ens ho estem figurant perquè ahir el veírem, al camp seu de Sant Adrià, "navegar" per sobre l'herba contra el Girona, de tal forma, que no ens fem pas la il·lusió que el diumenge vinent, a Donostia, s'apunti dos punts. És clar que voldríem equivocar-nos, però, vaja, no és fàcil. Ahir el Girona no va jugar cap gran partit, i en "correspondència", el Badalona no el sabé guanyar perquè, malgrat tot, els nois de la Costa no han trobat encara llur forma, i la inclusió de Betancourt ahir a l'equip no va donar-li pas cap animació, perquè de la manera que breguen els gironins va estar reservat tota la tarda.

El partit d'ahir podríem dir que tingué dos aspectes absolutament diferents. En el primer, encara que va jugar-se malament, va fer-se futbol, però el que és a la segona part va jugar a prendre mal tots els jugadors, fins a l'extrem que el partit s'hagués de prolongar notablement. En conjunt el partit va ésser dolent i avorrit, enquadrat amb un públic pacífic i escàs que, amb la fredor d'hivern i l'aire fresquet que ahir sotírem a Sant Adrià, ens deixà glaçats.

Durant el transcurs del primer temps el Badalona potser sí que va dominar una mica el contrari, perquè veírem com l'Europa ens confirmava la seva excel·lent qualitat, però malgrat això, al cap de pocs

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En canvi, un altre senyor, aquest de l'Europa, rellotge en mà, ens volia fer creure que el senyor Ballu els havia "estat" — als de l'Europa, naturalment! — tres minuts. Doncs, com això, tot: els auts, els còrrers, els kiks, els fouds. Comprendreu que nosaltres, davant d'això — malaltia crònica que pateixen, pobrissos!, els fanàtics de tots els clubs... i del que van veure els nostres ulls — que fins ara no ens han enganyat mai — ens quedàssim amb el senyor Ballu i els seus fills.

El migat, però suficient — ho repetim — resultat, ha mantingut els partidaris del Martinenc en un nerviosisme que, naturalment, no vam compartir, però que respectàrem sempre. I la possibilitat, de l'empat, que es veia venir, però que no arribava a produir-se, posa també força nerviosos els partidaris de l'Europa. D'aquest nerviosisme d'uns i altres, lògicament nomenés en podia sortir "rebut" l'àrbitre, el senyor Ballu, que, com és de llei en aquests casos, va tenir la dissort de no deixar satisfet ningú. Una prova d'això: Prop nostre, un senyor del Martinenc assegura, molt formalment que la passaven cinc minuts de l'hora reglamentària, quan el senyor Ballu va donar la partida per acabada. En can

KILL

1934 CINEMA 1935

CINEMA AMATEUR

Per creure-ho d'interès per als nostres lectors i per a tots els amants del nostre cinema "amateur" recollim el comentari emès pel conegut cineasta F. Gibert, el qual, ultra ésser un dels millors classificats dintre el cinema d'aquesta modalitat, que bé pot resumir-se en un sol mot: "amateur", és un excel·lent periodista. Permeteu, però, que abans us recomanem que el pròxim Concurs Internacional de Cinema Amateur se celebri a dintre d'uns quants mesos a la nostra ciutat. Té cura de la seva organització el Centre Excursionista de Catalunya.

El darrer Congrés va tenir lloc a Venècia amb motiu de la "Biennale" i en ell conquistaren els nostres cineastes els primers llocs. Aquesta circumstància dona al certamen d'enguany una importància capital que farà que tot el públic espanyol segueixi amb el més viu interès tot

un concurs tanquí, d'apoderar-se dels primers llocs al propi país del cinema. La participació dels japonesos en aquests moments també està assegurada, i el concurs que obre el Centre Excursionista de Catalunya podrà ésser el quadre indicador on es dirimeixi aquesta qüestió d'amor propi entre ambdós excel·lents competidors. A cadascú dels països que van a la vanguardia en aquest sector cinematogràfic s'endevina en aquests moments la preocupació d'ambientar aquesta activitat en un doble aspecte popular i sota els auspicis d'una selecció que presideixi i orienti les seves tendències. Selecció treta dels més destacats primats de tots els ordres de les diferents branques de la producció artística: literats, comediògrafs, pintors, etc., tots ells elements de bon gust indiscutible.

La tònica que marca el sentit evolutiu del cinema amateur en aquests moments és el de la revalorització i de l'inflamament d'una personalitat plena de transcendents gravitacions. I per a perfilar aquesta evolució s'es-

trenen les aportacions, es practiquen unions d'elements i es procura, com a resultat de la tasca representativa, fer una obra conjunta i amb un perfil eminentment nacional amb els millors ingredients acoblats.

La tasca del C. E. de C. amb les seves conferències — el cicle de les quals s'està desenvolupant actualment — obre també el nostre cinema amateur a la consideració dels elements que poden vestir-lo d'una profunda personalitat i rodejar-lo d'un prestigi artístic considerable. Tota aquesta tasca prèvia prepara l'ambient de les jornades que s'aproximen i dona als nostres productors la seguretat que les seves obres seran rebudes pel públic ja plenament preparat espiritualment per a deduir els quilats que contenen de bondat, de perfecció i de transcendència.

I això ha d'alentar als productors per a llançar-se a temes d'envergadura i de dificultat per a correspondre dignament a l'aportació de films estrangers, que per uns dies seran acarats per a dirimir l'espinesa qüestió de la supremacia, artística més que tècnica, dels productors "amateurs" de tot el món.

ACTUALIDADES
de CATALUNYA 57 Tel. 1701

AVUI, DILLUNS
CANVI COMPLET DE PROGRAMA

"Noticiero Fox Mundial"
"El mundo en que vivimos"
"Noticiero Bavaria Films"
"Fronteras del Sur"
"Lisboa y sus islas"
"En el azul Mediterráneo"
VISTAS DE BARCELONA (Documental)
Sessió continua Butaca 1 pta.

el que es refereixi a l'esmentat Congrés.

Ara deixem que parli el nostre amic:
"En els decurs d'aquest any que apunta—diu el senyor Gibert—ha de recórrer el cinema "amateur" l'etapa de la seva plenitud entre nostres. Els excel·lents i no gens menyspreables triomfs que ha vingut assolint en la seva producció, cada dia més crescuda, i la categoria internacional que ha conquistat per la seva honrosa participació als certàmens internacionals que culminaren amb el màxim galardó obtingut al concurs de la "Biennale", de Venècia, pel nostre representant, senyor Eusebi Ferrer, si no superas, en el transcurs d'aquest any han d'afirmar-se, almenys, d'una manera digna i complida.

Dintre d'uns quants mesos la nostra ciutat serà l'escenari de la mà-

Parlem-ne...?

CHARLES BOYER A AMERICA

El veritable art no té fronteres. I així hem vist com Charles Boyer i Annabella, les dues figures del cinema francès, els darrers èxits dels quals a Europa són tan recents que han ultrapassat les fronteres i han arribat a Hollywood, on el director europeu Eric Charell els reclamava per a interpretar la seva primera pel·lícula realitzada a Amèrica: "Caravana".

Des de tots els temps, Amèrica ha efectuat una absorció sobre els altres continents, als quals ha arrencat les seves més grans figures per tal d'incorporar-les a les seves produccions. Charles Boyer no podia desoir aquesta crida, perquè els grans artistes no poden ésser partidaris ni limitar-se a un ambient reduït. A Hollywood, Charles Boyer ha interpretat per a "Eric Charell" les dues versions d'aquesta producció seva: "Caravana".

Entre totes les actrius espanyoles que l'actualitat posseeixen el més alt renom, cap de tan exquisidament femenina, ni posseïdora de tanta sensibilitat artística com Irene López Heredia.

Es, encara, Irene, una de les actrius espanyoles que ha portat a les

ELS REIS A L'EXILI

Per a aquells homes que han dut al cap una corona i han tingut a la mà un ceptre; que han regit un poble essent la figura central d'un país, i s'han vist aduats per una cort d'aristòcrates. Aquells que han estat amos del poder i que llur ambició els ha dut a aventures imperialistes, emulant Cèsar o Napoleó; que han somniat amb dominar el món, l'exili és un càstig amarg, un allunyament de la seva terra, una pèrdua de la seva personalitat. Perquè el qui ho ha ésser tot no és més que un estranger al país on s'ha refugiat.

Però quan l'exili s'aplica a un nen, el al·lucor de l'amargor es canvia en alegria; la pèrdua del poder significa l'encontre de la llibertat. En perdre la seva personalitat real, troba la seva de veritable: la seva infantilitat.

I el nen aclaparat per un protocol sever i voltat d'intrigues polítiques; subjecte amb pesades cadenes d'esclau a unes raons d'Estat que no conceix; separat, per motius absurds, de l'amor sagrat d'una mare, i condemnat a viure en un castell que sembla una presó; aquest infant-rei, en ésser exiliat és quan comprèn l'alegria de viure.

I la seva felicitat no té límits en aprendre els jocs infantils, els quals li havien estat prohibits. Troba els seus cançons de baralles i respira un ambient pur d'ingenuïtat, on l'enveja i l'ambició corren els esprints.

Aquest motiu, tan humà, és meravellósament plasmat en la nova producció de Filmofon, titulada "El pequeño rey", que molt aviat serà presentada en un dels nostres més aristocràtics salons.

"RAPTO"

Avallada per la millor crítica estrangera, ens arriba "Rapto", felicitació de la cinematografia sonora suïssa, que amb aquesta pel·lícula es col·loca entre els països promissors per a un futur no llunyà.

Plena d'un deliciós encís bucòlic, entronca el problema etern de la separació de races, problema que s'agudiza en forma crítica quan es planteja un conflicte amorós amb totes les seves tràgiques conseqüències. La muntanya separa les races en la novel·la de Ramuz, i el poema sorgeix bell i ombrívols alhora, en el majestuós escenari dels Alps.

Dita Parlo, aquella tendra interpret de "La vuelta al hogar", que admirarem un dia abans del seu momentari eclipsi a Califòrnia, apareix com a principal figura femenina en aquesta superproducció que ens serà presentada per Exclusives Febrer i Blai, dintre de molt poc temps.

"VALSES DE VIENA"

El director de "Valses de Viena", Alfred Hitchcock, amb aquesta deliciosa opereta ens dona una cinta de pur ambient vienès. Un altre director qualsevol, dintre de les seves possibilitats, hauria fracassat en voler donar-nos una obra de la classe d'aquesta. És tal el seu encert en totes les escenes i fases del film, que un finalista la seva projecció ens fa estrany que un director anglès hagi pogut oferir-nos una producció tan ricament vienesa.

"Valses de Viena", film presentat per Sais Films i distribuït per Exclusives Febrer i Blai, és interpretat per artistes de gran valia, tals com Jessie Matthews i Pat Compton, que en aquesta cinta se'ns mostra amb tot llur talent interpretatiu, i realitzen una tasca tan magnífica que no sabem dir quin d'elles guanya en intensitat a l'altra.

Belles melodies, alegres i encisadores, emmarquen l'entrellat d'aquesta

AVIAT
Extraordinari programa doble
"El incomprendido"
Jackie Cooper
"Receta para la felicidad"
Will Rogers
FOX

deliciosa pel·lícula, que dintre d'un argument falaguer i joganer, amb trets graciosos i plens d'espontània alegria, passen davant l'espectador enllacats en un ritme de composicions plenes de matisos, distretes i divertides.

"PER AQUESTA PORTA PASSEN LES NOIES MES BONIQUES DEL MÓN"
La fama de bellesa de les "girls"

A partir del divendres

SELECCIONS FILMOFONO

PRESENTARA A

L'URQUINAONA

EL PEQUEÑO REY

ROBERT LYNN

La vida íntima d'un Rei de dotze anys

EL MILLOR FILM EUROPEU

que formen la troupe de Earle Carroll és legendaria als Estats Units, fins al punt que quan apareixen en un dels grans teatres de Broadway es costum col·locar sobre l'entrada dels artistes una bandera amb aquesta inscripció: "PER AQUESTA PORTA PASSEN LES NOIES MES BONIQUES DEL MÓN".

"El crimen del Vanities", que avui s'estrena al Coliseum, és una meravellosa opereta dramàtica Paramount, realitzada mitjançant una fórmula inèdita encara, i criada a causar sensació. S'hi aplaudeix i admira Carl Brisson, Kitty Carlisle, Gertrude Michael, Jock Oskie i Victor Mac Laglen.

Aviat:
"Las fronteras del amor"
amb José Mojica
FOX

Argument

HOLLYWOOD CONQUERIT

Una gran varietat de gent està present en l'exhibició privada d'una nova pel·lícula a Hollywood. Louis Wolf, un gran productor, rep les lloances properes del cas: Judith Marlowe, vampressa, és felicitada per la seva labor; Hal Reade, gallard astre, es queixa a Louis Wolf dels terribles papers que li dona a representar; Wanda Gale, una noietta canadense, vencedora en un concurs de bellesa, que està tractant d'obrir-se pas en el llenc, demana un autògraf al seu

COLISEUM

Avui, ESTRENA

El crimen del Vanities

CARL BRISSON
KITTY CARLISLE
VICTOR MACLAGLEN
JACK OAKIE
DUKE ELLINGTON
Y LA FAMOSA ORQUESTA

Una comèdia espectacular... apassionant... ES UN FILM PARAMOUNT

idol Hal Reade; entre els curiosos que presencien l'entrada i sortida de les celebritats, es troben tres antics camarades, "Smoothie", King, un simpàtic aventurer; "Limey", Brock, un falsificador acabat de sortir de la presó de Sant Quentin, i "Spoud", Mosco, que és guanyat la vida venent música popular.

Reunits els tres amics en un lloc de sandwiches, "Smoothie" es disposa a despendre els diners de "Spud". Diu que es poden fer rics en el cinema, i demana a Wanda la seva opinió. "Smoothie" s'adona que la noia està desemmascarada i sense diners, i es declara el seu protector, marxant tots quatre a la casa de "Spud", situada en un golf en miniatura.

"Smoothie" imagina un pla per a introduir-se en els cercles cinematogràfics; presenta "Limey" i Wanda com a lord Brocklehurst i la seva filla; els posa en un tren a Pasadena, i, en rebre's a l'estació, els porta al sumptuós hotel Ambassador.

De les primeres visites que reben és Judith Marlowe, el qual els invita a una festa que per a ells donarà a casa seva, per així destacar com a la líder social de Hollywood. En la festa, "Smoothie", malgrat els seus esforços, no aconsegueix que el productor Wolf el contracti a ell o a Wanda; no obstant, coneix Hal Reade, i l'ajuda a reposar-se de la seva embriaguesa.

Amb els deutes d'hotel i vestuari, en augment constant, se'ls presenta molt negre l'esdevenidor. La situació se salva per "Limey" en assabentar-se del compromís en què es troba Wanda en veure's, innocentment, la nit anterior, amb Hal Reade. Amençant el productor Wolf amb aquest incident, aquest, per tal d'evitar un escàndol, contracta Wanda "Smoothie" i "Spud". A ella li dona un paper insignificant, però "Spud", falsificant ordres, la converteix en protagonista. "Smoothie", enamorat de Wanda i creient-se correspost, diu que no pensa casar-se. Wanda, enamorada de Hal, és corresposta per ell, Judith descobreix

CHARLES BOYER

CARAVANA
FOX
ANNABELLA

que són uns impostors, i ho comunica a Wolf, dient a Wanda que Hal ha fingit estar enamorat d'ella solament per evitar l'escàndol.

Wolf no pot treure Wanda de l'estudi, perquè s'ha convertit en estel. Ella està decepcionada, i tem trobar-se amb Hal. "Smoothie" comprèn que ella no el vol, i es retira galantment.

L'escena final presenta l'èxit de la pel·lícula de Wanda. En donar aquesta les gràcies a "Smoothie", per tot el que ha fet, aquesta observa: "Després de tot, és el millor que he fet, puix que jo no penso casar-me mai".

BIOGRAFIA

ANN HARDING

Ann Harding, la coneguda estrella de Ràdio Films va néixer a Fort Sam Houston (San Antonio), Texas, el dia 7 d'agost de 1903. Ann Harding és filla del difunt general George Grant Gaitley. La infantesa de l'estrella transcorregué monòtona, seguint l'existència militaritzada del seu pare, pendent sempre de les ordres superiors que rebia a Washington; alternant la seva vida entre San Antonio, Nova York, Rose Valley, Havana i Washington. Fou educada a diferents col·legis: el Montclair, l'East Orange i a Baldwin School, de Byrn Maw, on terminà el seus estudis superiors, idiomés i música.

L'orientació de la seva vida d'actriu va començar quan la noia Ann conegué al Baldwin School la filla del famós Otis Skinner. Ann estava descontenta de la seva vida rutinària, de la seva còmoda existència, de les seves energies, que romanien passives en el cercle de la seva vida burgesa. Els seus desigs eren debutar a les taules, demostrar el seu entusiasme juvenol per l'art de Talia, però el seu pare, l'inflexible general, es nega a veure la seva filla sobre unes taules escèniques, i com a màxima concessió d'independència li permeté de treballar a les oficines novaiorquines del Metropolitan Life Insurance Company.

Passar les hores escrivint carta darrera carta, en la monotonia del teclat, no era per al temperament de la noia. Els seus companys de treball la incitaven perquè debutés a les taules, convençuts de la seva bellesa decorativa. Una altra de les seves il·lusions era escriure per a l'escena. Aquest desig, com tots els que la dolga Ann sentia, aconseguí satisficir-lo, escrivint una obra que posà en escena un grup amateur, i en la qual ella interpretà el rol de protagonista. Fou tan gran el seu èxit, que els que començaren en companyia amateur seguien com a professionals, percebent miss Harding la suma de 35 dòlars per setmana. Durà vuit mesos l'organització i aquí comença la carrera professional de miss Harding.

Seguidament debutà a "Dike a King", obra que tracassà, i Ann Harding hagué d'abandonar l'ambient del Broadway, que tant adorava. Després del seu infortunat debut a la urbs novaiorquina, acceptà l'ofertament d'una companyia per a debutar a Detroit, on passà dos anys treballant com a primera actriu.

Aconsegui una sèrie de triomfs protagonitzant les obres: "Tarnish", "Stolen fruit", "The Woman dispu-

ductors de la Pathé veleren treballar l'actriu, i molt aviat l'atracció de Hollywood pogué més que la seva voluntat. Firmà un contracte amb la Pathé, interpretant com a primera pel·lícula "Paris Bound", que va constituir un veritable "succès" per a l'actriu. Seguidament rodà "Her private affair", "Girl in the Golden West", "Comedienne" i "Holiday". Passà després a la Fox amb "East Lynne", tornant a Pathé amb "Devotion et prestige".

Quan l'empresa Ràdio Films es fusionà amb la Pathé, un dels factors més importants que decidí aquesta fusió fou contractar Ann Harding. Per compte de la prestigiosa empresa Ràdio Films, ha aparegut en "Westward Passage", "The conqueror", "The anial Kingdom", "Double Harness", "Beautiful", "Divina" i "La hija de nadie". Aquestes

Fantásie

Avui, nit, ESTRENA

FICIL DE AMAR

Adolphe Menjou
i Geneviève Tobin
Warner Bros First National

dues últimes, sense estrenar encara a Espanya, les presentarà Ràdio Films en l'actual temporada.

Els estudis Ràdio Films mimen la delicada i suau estrella per la seva magnètica personalitat, per l'estrany poder dels seus ulls i per la seva simplicitat excepcional, que es tradueix en magnífics ingressos a taquilla.

Miss Harding és bellíssima. Pega

Hombres del mañana

Producció Columbia-Cifesa

xima competència internacional que s'organitza en aquest sector d'activitats cinemàtiques tan interessants. El concurs internacional per a premiar el millor "film amateur" de l'any i que concentrarà a Barcelona les produccions seleccionades després dels diferents concursos nacionals dels nuclis més avançats i que rendeixen un culte actiu a aquest bell esport-art que és el cinema "amateur", posades en pla de renyida competència.

Dels Estats Units es reben notícies falagueres que permeten assegurar una participació completíssima. Els clubs productors d'aquell país són rics, són forts i les seves produccions escapen al segell de rudimentarisme que els no iniciats poden suposar que va adherida sempre al mot "amateur" quan va unit a una producció cinematogràfica.

Tenen els clubs d'allí una organització completíssima i els seus estudis deuen ésser qualsevol tan seriosos i acabats que han permès que Douglas Fairbanks (junior) diés que superaven a molts dels professionals que en el seu recent viatge per Europa havia pogut veure.

La participació dels Estats Units és cosa segura i haurà d'ésser molt interessant la seva aportació, puix que tots sabem i és notori que els "amateurs" han establert una mena de reto als seus competidors els cineastes japonesos, guanyadors del darrer certamen i que ara acaben, en

taules elegància i senyoriu, sense que això vulgui dir que treguin el cap les seves eternes companyes cursileria i peulancia.

Irene, que sap ésser artista, sap també ésser senyora; posseeix en alt grau el do de la distinció, i és una de les poques espanyoles que han sabut decorar la seva vida amb llums propis... Llums de llegenda... romàntics llums, que han deixat il·luminat i encès per totes les nobles passions que caben en l'esperit d'una dona, el viarany pel qual marxà la seva joventut.

Aquesta actriu, aquesta glòria de l'escena espanyola, ha sentit la necessitat de provar el seu art en aquesta nova forma d'expressió artística que constitueix el cinema i, per primera vegada, ha encarnat el personatge central d'una producció espanyola: "Doce hombres y una mujer", produïda per Star Film, dirigida per Ferran Delgado i distribuïda a Catalunya, Aragó i Balears per Mundial Film, antiga editora barcelonina que torna a iniciar les seves campanyes, aquesta vegada en pro del cinema nacional.

De la tasca d'Irene López Heredia en "Doce hombres y una mujer", no volem fer elogis. Solament farem constar que asseguren, tots els qui han vist el film, que constitueix una honra per a la indústria nacional i un triomf per a l'eximiu i eminent actriu.

METROPOL

La música deliciosa de Strauss, en la més encantadora i extraordinària de les operetes

"SAISFILMS"
LA NOUVEAU CINEMAT-BOITIS

VALSES DE VIENA

Una opereta romàntica de JOHANN STRAUSS
AUTORITZADA PER EXCLUSIVES FEFRER I BLAY

Una alegre romança i una música subyugadora

Una pel·lícula Saisfilm presentada per Exclusives Febrer i Blay

Admireu avui la meravellosa i l'art incomparable veu de **DUNNE DIX**

UN FILM en **AMOR SUBLIME "STINGAREE"**

Naturalment!

ted" i "The trial of Mary Dugan". Deprés de consolidar-se definitivament com a actriu de gran renom, passà a Califòrnia, acompanyada del seu espòs, Harry Bamister, amb el qual s'havia casat a Detroit. En debutar a Pasadena, amb "Strange Interlude", aconseguí l'actriu un triomf sorollós.

Ann Harding mai no tingué cap desig d'aparèixer davant el lent; després de la seva boda els seus únics anhels es concentraven a la seva llar, en el seu espòs i en seva filla Jane. Fou inevitable. Els pro-

50 k. Amida l'87. Vesteix amb elegantíssima senzillesa. Es pentina amb bandes de clàssica madona. Té els ulls blaus i la pell blanquíssima. És un concertista notable, ardentment apassionada de la música. Juga al tennis i al golf. Practica els esports acútics i sent veritable entusiasme per l'aviació.

Ann Harding és una de les estrelles més discutides i comentades de Hollywood. Actualment treballa sota contracte amb la prestigiosa firma Ràdio Films.

PROXIMAMENT
la joia cinematogràfica al

Fantasio

RAPTO

Una exclusiva FEBRER i BLAY